Cătălin Petrescu - Iulia

dEMOgrafie

Personajele:
Ioan
Ioana
Rona, Baba

Două uşi, una la curte, una la grădină. Pe peretele din fund un pat din fier. Deasupra o fereastră zidită.

SCENA 1
Ioan

Pe fundal sirenă de ambulanță.

Ioan — *(la rampă, cu un geamantan mare în mână)* Hai că acum ajungem, acum ajungem. Haide! Dă-te dom'le de aci! 1, 2, 3... hop ş-aşa! Puls slab. Vezi la picioare. Ce i-ați dat? Ia astea. Unde? Unde vă doare? E inconştient? Ține-l! L-am luat din stradă. Hopa sus! Ia să vedem. Dă-i un calmant. Nu ăsta, caută în dulap. Accident. Fracturi multiple. Curăță-l! Maşina... Ce ați zis? Când ați fost accidentat? Dă-te mă de aci! Aveți vreun act de identitate? O să vă punem o perfuzică... Nu, nu aveți voie să intrați, trebuie să treceți pe la triaj. Alo? Mircea? Mircea, eu sunt. Mircea, vino repede! Stați liniştit, o să vă dăm ceva să scadă temperatura... Curăță rana!

Sirena se opreşte brusc.

SCENA 2
Ioan, Rona
Rona intră pe uşa din stânga.

Rona — Iată-te la domiciliu!
Ioan — Cam mic locul.
Rona — Mic, dar intim. Totul e sa ştii să le aranjezi. Aici a fost pe vremuri spălătorie şi din lipsă de spațiu... Uite, pentru tot felul de chestii de care nu ai nevoie întotdeauna poți să pui aici în colț. Şi patul e cam stricat, are văi şi râuri, hehe, râuri, înțelegi? Dar o să te descurci tu, n-ai grijă. Perna

şi plapuma sunt din partea „firmei”. Dacă vrei, poţi să le înlocuieşti. Dar nu cred că vrei.

Ioan — Nu, nu vreau.

Rona — Vezi la pat! E pericol. Odată se prăbuşeşte şi nu cred că vrei o mână ruptă, nu-i aşa? Nu-i aşa că nu vrei o mână în gips? Hehe.

Ioan — Nu.

Rona — Hehehe, n-o sa cazi pe valea asta! Asta nu ştiu cum s-a facut. Nu prea încape, îţi zic, un pat normal. Dacă s-ar gasi unul care să fie de unu optzeci şi lat atâta, înţelegi? Că n-ai nevoie de mai mult, ce să faci cu atâta pat, că nu merge, nu merge, auzi? Stai aşa! Dar dacă am pune patul pe peretele ăla şi acolo rămâne liber? Cred că se poate, ia să vedem...

Ioan — Nu, lasă. Trebuie să fie cu capul la Nord. Acolo e Nordul, nu?

RonaDar în partea asta vine curent de la fereastră, nu e izolat bine şi nu cred că vrei să ţi se umfle vreo măsea. Nu vrei, nu? Hehe. Oricum, nu uita că ţi-am spus. Vine curent. În plus, ar merita o mână de var...

Ioan — Da, nu e o problemă.

Rona — Nici nu costă mult, vreo trei sute de mii, nu mai mult. Ai grijă însă cu lumina, ai grijă la consum.

Ioan — De ce?

Rona — Proprietara stă cu ochii pe contuar, ştie cam cât se consumă de obicei şi se face neagră dacă vede mai mult. N-ai nimic special de băgat în priză, nu?

Ioan — Nu, n-am de băgat în priză.

Rona — Bun. Eşti salvat! Asta de lângă tine stă fără lumină de astă vară! A venit factura şi i-a facut scandal, aşa că s-a tăiat de la curent ca să nu mai consume. Nu, că poa’ să aprindă becul, dar nu-l aprinde. Stă la lanternă de astă vară, înţelegi? Hehe.

Ioan — Nasol.

Rona — Şi cât o să stai la noi? Ai făcut contract?

Ioan — Nu, sper să nu stau prea mult.

Rona — Aşa e, nu vrea să facă contract. E arţăgoasă când vine vorba de contract, să nu îndrăzneşti s-o întrebi. Mă, da’ multe bagaje mai ai. Ce-ai luat atâta? Stai să te ajut. Pfuu, că grea mai e. Ce ai aici, pietre? Ete că s-a desprins.

Ioan — *(despre fereastra zidita)* Ce porcarie!

Rona — Îţi place priveliştea, nu? De maximă calitate. Oricum şi aşa tot vine curent de la fereastră, deci nu ştiu cum vei dormi fără să te umfli ca un butoi. Hehe, ca un butoi, înţelegi?

Ioan — Da, e bine şi aşa... Ce-s sirenele astea?

Rona — Ambulanţe, ce să fie? Vin aci la spital. Dar tu ce faci, cu ce te ocupi?

Ioan — Sunt student.

Rona — Aha, si munceşti pe undeva? Vrea chiriaşi cu serviciu.
Ioan — O să încep acum un proiect şi o să iasă ceva bani.
Rona — Nici nu poți dom'le, nu mai poți să stai în Bucureşti cu banii ăştia! Au înnebunit cu prețurile. Uite, io lucrez în sănătate de... ehe! Am vrut să-mi iau aici o garsonieră, cea mai proastă. Cât crezi că trebuie să dau pe lună timp de? 400 de euro! 400 de euro! Pe lună! Din salariul meu de la spital? De unde atâția bani? Şi apoi nu admit, îți zic, nu admit să dau mai mult de jumătate din leafă pe chirie. Cred că nici pe tine nu te dau banii afară din casă... Oricum, mă bucur mult că ai venit la noi, aici e linişte, ai să vezi şi o să te simți bine. Nu te supără nimeni, nu te deranjează nimeni... Numai ai grijă la curent şi la fereastră. Să nu te umfli ca un butoi, atâta îți zic, să nu te umfli... *(iese, revine)* Am uitat! Stinge şi tu lumina după ora 12.00, te vede că consumi şi te încarcă la plată, bine?
Ioan — Bine.
Rona — *(de pe hol)* Când ai nevoie mă chemi!
Ioan — *(scoate lucruri din bagaj. Se ia curentul.)* A... perfect! Ce dracu caut eu aici? *(se împiedică pe întuneric, aprinde o lumânare)* Doişpe jumate. Auzi ce tâmpenie, să nu laşi lumina aprinsă după 12 noaptea... Care lumină?

SCENA 3

Ioan, Ioana – fetiță

Ioana — *(intră speriată în cameră, pe uşa din dreapta)* Mă urmăreşte!
Ioan — Ce? Cine te urmăreşte?
Ioana — Baba!
Ioan — Care babă? *(se îndreaptă spre uşă)*
Ioana — Nu te duce!
Ioan — Nu e nimeni, doar casa scării...
Ioana — Ba da, se ascunde.
Ioan — Nu e nici dracu... Hei! Vezi? Nu e nimeni. Ăsta tre să fi fost un hol de trecere pe vremuri...
Ioana — *(plânge)* Se ascunde, o să mă mănânce...
Ioan — Hai fii serioasă.
Ioana — Stă după colțuri, ştiu eu. Stă şi pândeşte. Tot timpul.
Ioan — Nu e, măi, nimeni.
Ioana — Stă şi pândeşte, îți spun.
Ioan — Uite, închid uşa şi n-are cum să intre aici, bine?
Ioana — Pune ceva în uşă!
Ioan — Gata, am închis-o. S-a luat curentul, atâta tot. Te-ai liniştit?
Ioana — Nu.
Ioan — Deci cine te urmareşte?

Ioana — Baba!

Ioan — *(amuzat)* Baba? Cine e „baba"?

Ioana — Nu ştii cine e??? E o tanti neagră şi urâtă. Cu o cârja mare şi cu un câine urât, urât. Malformat genetic, aşa au zis la televizor.

Ioan — Care mănâncă copii, am ghicit, nu?

Ioana — Da, dar nu numai copiii.

Ioan — Mai ales cei care nu sunt cuminți...

Ioana — „Ezact". Vrei colivă?

Ioan — Ce?

Ioana — Eu mă înnebunesc după colivă, buni face o colivă delicioasă. Vrei?

Ioan — Nu merci. Hai, vino încoace. Cum te cheamă?

Ioana — Ioana. Pe tine cum te cheamă?

Ioan — Ia te uită, Ioana. Eu sunt... Ioan.

Ioana — Oau, ce tare, Ioan şi Ioana!

Ioan — Da, e haios... Şi câți ani ai?

Ioana — 8 ani şi jumătate!

Ioan — Aaa, eşti mare, mergi la şcoală.

Ioana — Da, dar nu prea îmi place.

Ioan — Nu? Nu e bine, la şcoală poți să înveți tot felul de lucruri...

Ioana — Oau, ce ai aici?

Ioan — Nişte cărți, haine...

Ioana — Deci te-ai mutat. Vreau să-ți spun că îmi pare foarte bine. Când te-ai mutat?

Ioan — Azi. Stai şi tu aici în bloc?

Ioana — Sigur. Chiar aici, după colț. Îmi pare tare bine că te-ai mutat la noi, în sfârşit o să am şi eu cu cine sta de vorbă. Ştii, aici lumea e tare morocănoasă, numai oameni bătrâni şi nimeni nu vrea să stea de vorbă cu mine. Buni zice că sunt prea vorbăreața, dar e bine sa fii aşa,nu?

Ioan — Cred că da.

Ioana — Să vezi, mie îmi place să cunosc pe toată lumea, pentru că buni aşa zice, că e bine să cunoşti pe toată lumea, adică să fii la curent.

Ioan — Sigur.

Ioana — Ce-i asta? „Cu-ge-tă-ri despre art-ă şi po-zie."

Ioan — Bravo, ştii să citeşti...

Ioana — Dar ce e aia po-zie?

Ioan — Nu po-zie, po-e-zie. Nu v-au zis la şcoală ce e o poezie? E ca aia... „Cățeluş cu părul creț".

Ioana — Eu nu cunosc niciun cățeluş cu părul creț. Despre ce e vorba în carte?

Ioan — Eh, este vorba despre două arte. Poezia şi pictura sunt doua arte, adică aşa ceva când... deodată, îți vine să scrii şi scrii.... sau când îți vine să desenezi şi desenezi ca şi cum... E mai complicat...

Ioana — A, nu mă interesează. Ți-am zis, baba are un câine tare urât care muşcă pe toată lumea şi buni mi-a zis să nu mă apropii de el, că muşcă rau. Şi te sfătuiesc să nu te apropii nici tu pentru că muşcă, am vazut eu cum a muşcat pe cineva!

Ioan — Da?

Ioana — Da! Dar stai liniştit, dacă eşti cuminte aici nu vine câinele. Toată lumea din bloc spune că aici e linişte şi cred că aşa trebuie să fie. Lui buni îi place liniştea... Ia vezi, o fi plecat?

Ioan — Baba? Da, a plecat.

Ioana — Aşa îmi place mie să vorbesc cu oamenii, pentru că e bine să cunoşti pe toată lumea, să fii la curent...

Ioan — Auzi, da' tu aşa faci? Te lasă buni să umbli noaptea prin vecini?

Ioana — Pot să am grijă de mine, sunt mare. Aici ce ai?

Ioan — Nişte desene.

Ioana — Pot să mă uit şi eu? Hai te rog! Te rooog!

Ioan — Sigur.

Ioana — Oaaaau! Uite un copăcel! Şi nişte văcuțe! Ce frumos! Ca în reclame! Şi căsuțele! A, uite şi ceva cu nişte copii care aleargă, un roboțel... Aha! Te-am prins! Asta e făcuta aici pe terasă, nu-i aşa?

Ioan — Nu, e facută altundeva.

Ioana — Ba e facută aici, pe terasă! Uite, se vede spitalul şi râul şi şoseaua... Ce tare! Si aici ce e?

Ioan — Unde?

Ioana — Aici în față! Aaa, da, aici este unde stă câinele urât! Uite-l! Se vede un pic, dar tot se vede.

Ioan — Tu ştii să desenezi?

Ioana — Un pic, nu aşa bine ca tine, nu. Nu aşa bine ca tine. Vezi? Ți-am făcut un complement.

Ioan — Nu se zice complement, se zice compliment.

Ioana — Com-pli-ment. Oau, e şi o tanti drăguță aici. Cine e?

Ioan — Eh, o tanti, nu ştiu.

Ioana — Hai, Ioan, cine e? Cine e, nu vrei să spui? Spune!

Ioan — Zici că nu prea desenezi, nu? Orice copil trebuie să învețe să deseneze.

Ioana — De ce?

Ioan — Pentru că uite, atunci când desenezi pe cineva sau ceva desenul ăla rămâne. E ca şi cum ceea ce ai desenat nu mai moare niciodată.

Ioana — Deloc, deloc?

Ioan — Da.

Ioana — Dar nu poți să-l tragi în poză?

Ioan — Ba da, dar nu e acelaşi lucru, pentru că desenul îl faci cu mâna ta, e ca şi cum l-ai mai face... cum vrei tu să rămână...

Ioana — Deci dacă eu aş fi desenat peştisorul meu care mi-a murit, el ar fi trăit şi acuma?
Ioan — Într-un fel da. Dar eşti prea mică să pricepi tu toate astea.
Ioana — Ce frumos desenezi... Când mă desenezi şi pe mine?
Ioan — Când o să fii cuminte şi n-o să mai umbli prin lucruri.
Ioana — Nu se poate să mă desenezi chiar acum-acum?
Ioan — Acum e târziu, lăsăm pe altădată.
Ioana — Nici dacă te rog?
Ioan — Eşti drăguță, dar chiar e târziu...
Ioana — Hai te roooog!
Ioan — Nu se poate acum. (...) Zici că nu prea îți place la şcoală?
Ioana — Nu prea. Copiii sunt răi şi spun prostii.
Ioan — Da?
Ioana — Şi apoi n-am timp, sunt prea ocupată.
Ioan — Serios? Cu ce?
Ioana — Treburi. Buni are nevoie de ajutor şi o ajut şi eu.
Ioan — Bravo.
Ioana — Dar vreau să mă desenezi neapărat. Trebuie să-mi promiți că mă desenezi. Vin să mă desenezi! Deci rămâne aşa, nu?
Ioan — Bine, dacă zici... Aaaaa, a venit curentul!
Ioana — Trebuie să plec, mă aşteaptă buni.
Ioan — Hai că te conduc, să nu te mai sperii.
Ioana — Nu-i nevoie, mă descurc! Sunt mare! *(porneşte cu teamă spre uşă)*
Ioan — Deci nu te mai sperii, da?
Ioana — Bine. Pot să-ți spun şi eu un secret? Dar nu mai zici la nimeni!
Ioan — Jur pe roşu!
Ioana — Când vine lumina, baba nu iese...
Ioan — Aha.
Ioana — Să fii atent, da?
Ioan — Ochi şi urechi!
Ioana — *(de pe hol)* Vin la tine să mă desenezi. Vezi că sunt ponctuală!
Ioan — Am înțeles, să trăiți! *(Ioana iese.)* A uitat coliva. Ioana! Ce nebuni, îşi lasă copiii să umble noaptea aiurea. *(Ioan scoate desenul cu femeia şi îl agață pe perete. E o femeie cu spatele, cu un geamantan în mână. Continuă să despacheteze.)*

SCENA 4

Ioan

Ioan — *(ia telefonul)* Alo? Bună seara dom' profesor, Ioan sunt, vă deranjez? Ştiu că e târziu. Vroiam să zic... nu cred că ajung mâine la curs, trebuie să

rezolv nişte probleme la serviciu. Ce fac? Lucrez încă la aia şi nu ştiu, nu i-am găsit... Mă gândeam chiar că ne putem vedea într-o zi să vorbim... Nu-i găsesc - ciudat, nu? - Nu-i găsesc rostul. Nu râdeți, chiar mă preocupă... Da, înțeleg, să fac o pauză, să mă odihnesc, dar nu pot să... Sigur, e târziu, vorbim mâine? Alo? *(închide telefonul, vorbeşte ca şi cum profesorul ar fi de față)* Să vă explic dom' profesor, este vorba despre o femeie. Nu, nu o iubită. E vorba despre o femeie, mă rog, despre o persoană. Am ales să fie femeie pentru că e mai plastic, aşa... nu contează. Ideea e că ea pleacă, se îndreaptă către ceva, către un loc unde... Unde pleacă, asta nu înțeleg. Fac torsul răsucit puțin, ca şi cum ar vrea să privească înapoi, forma umerilor, a şoldurilor, a brațelor care se bălăngăne... Geamantanul... Nu, că picioarele sunt pe aceeaşi linie, ca şi cum s-ar fi oprit puțin şi nu ştie unde să se ducă. Numai că ştie, ştie sigur că trebuie să meargă înainte... În ultima vreme numai asta îmi vine în cap, nu pot să fac altceva. Aveți dreptate, poate am obosit. Am o întrebare, poate părea un pic ciudată. E adevărat că noi, ăştia care desenăm, trebuie să... punem viul în ramă? Filosoful ăla zicea că arta... Ce aberație... Cum pizda măsii să pui viul în ramă? Ia zi, cum e?

HEBLU

SCENA 5
Ioan

Pe fundal sunete scoase de respirator şi batai ale inimii.

Ioan — (se plimbă prin cameră): Ia zi Mirceo, cum e? Ce să zic, e varză, are şi infecție. Îți dai seama? A stat o noapte întreagă pe marginea drumului fără să-l ridice nimeni. Şi doar e circulat, putea să oprească cineva. Starea pacientului? Comatoasă. A clacat imediat ce a ajuns la spital. Până aici a rezistat. Şi acum ce facem? A pierdut mult sânge, picioarele nu se prind. Noroc că a fost deştept şi s-a legat, altfel pierdea destul ca să... Asta numai la stângul? La ambele. Are şi o grămadă de leziuni interne, a trebuit să cos în tot toracele. Noroc că i-a rezistat inima, e praf pe dinauntru. Hai să vedem ce putem face. Şi dobitocul ăla de polițist vroia să se bage peste mine cu forța în salon. L-am sunat pe Georgescu să-şi dea şi el cu părerea, dar nu răspunde. Auzi? Mai merge tonomatu' de cafea de la 3? Aş băga un capuccino.

Sunetele respiratorului şi bătăile inimii încetează.

SCENA 6

Ioan, Rona

Rona — Bună seara! Hehe!

Ioan — Bună.

Rona — Am venit să văd cum te-ai aranjat! Dar ce-ai făcut aici? Vrei cafea? Stai că se rezolvă! *(aduce de pe hol cafea)*

Ioan — Auzi, ce-i cu uşa asta?

Rona — Eh, o uşă, tre' s-o acoperi cu ceva, am uitat să zic de ea.

Ioan — Unde dă?

Rona — În fosta casă a scării. Ia ce tablou frumos, foarte frumos, îmi place. Dar nu prea eşti ordonat. Sau n-ai apucat să le aranjezi? Ce ai?

Ioan — Nici n-am ieşit din casă, am dormit toată ziua. Trebuia să mă duc la muncă, la şcoală, nu m-am mai dus. Am lucrat ieri noapte, apoi am dormit vreo două ore şi am visat aiurea.

Rona — Ce-ai visat?

Ioan — Nu ştiu, ceva cu nişte doctori care nu ştiu despre ce vorbeau şi era şi un copil...

Rona — Ce copil? În vis?

Ioan — Da... Nu ştiu. E ceva ciudat cu locul ăsta, se aud tot timpul ambulanțe, se aud voci prin pereți.

Rona — Ohoho! Cum să nu se audă? Tu nu vezi cum sunt făcute astea? Mă mir că n-ai auzit-o pe madam de lângă tine cum sforăie. Madam Valerica, aia de ți-am zis că stă fără curent. Cade tencuiala! Vecinu' Tase a facut scandal pe tema asta. Hm, nu ştiu ce să zic de visele tale, oi fi fost obosit, mai odihneşte-te.

Ioan — Ar fi trebuit să mă duc astăzi pe la serviciu.

Rona — Sâmbăta?

Ioan — Să fac ore suplimentare, altfel cred că mă dă afară.

Rona — Nu cred! Spune tot, vreau să aud.

Ioan — Da, măi, un imbecil, n-are nicio... Ştii ce mi-a zis? Degeaba faci facultatea aia, nimeni nu te apreciază pentru ce faci acolo.

Rona — Eh, lasă că poate scapi şi-ți găseşti tu altceva.

Ioan — Am întârziat de mai multe ori. N-am putut să mă trezesc pentru că am insomnii şi dacă adorm... Şi apoi trebuie să lucrez pentru şcoală.

Rona — Are pe cineva! Aşa fac ăştia. Parcă la spital nu m-a fentat şi pe mine? Apăruse deodată una, Virginia, nepoata sau sora lui Lucescu, asistentu' şef, şi scurt pe doi m-a trecut la terapie intensivă. Păi unde eram eu jos, la raze, era parfum. Ani de zile m-am luptat să ajung la raze. Că ştii cum e acolo, când n-ai clienți, n-ai, stai numa' pe cafele. Din când în când vine unu' şi-i faci ce-i trebuie. Da' nenorocitu' ăsta de Lucescu, de ce s-o pună

pe Virginica lui la munca de jos? M-a dat pe mine la puroaiele şi crăpații de la intensivă. Scuză-mă, eu când mă pornesc, vorbesc aşa, mai urât.

Ioan — Stai liniştită.

Rona — Da, un nenorocit Lucescu ăsta. Toate rudele şi le-a băgat, băga-şi-le-ar prin toate saloanele! Mi-a mâncat zilele spitalu' ăsta, toată tinerețea mi-am pus-o în el. Şi acum s-au schimbat multe, nu mai e cum era înainte, când venea dom' doctor şi ne aducea la toate flori... Mare om, dom' Georgescu ăsta, păcat că s-a pensionat, ce mai ne distram cu el. Hehe. Auzi, dar dacă te dă afară ce o să faci cu facultatea aia a ta?

Ioan — O să mă descurc eu. E un profesor la şcoală care mă place şi poate mă ia asistent. Trebuie să-i fac însă un proiect...

Rona — A, ce bine ar fi.

Ioan — Cât e ceasul?

Rona — Scuze, te-am ținut de vorbă. Şi eu ar cam trebui să plec să spăl ceva.

Ioan — Nu, aş ieşi un pic, nu ştiu.

Rona — Au. E 9. Mă duc la popotă să particip la ciorba pentru mâine. *(rade)* Să-mi zici ce-ai făcut cu profesorul.

Ioan — Da.

Rona — Auzi? Ai ținut lumina aprinsă azi-noapte după 12? Mi s-a părut că vad lumină la tine.

Ioan — Nu, nu.

(Rona iese.)

SCENA 7

Ioan, apoi Ioana – adolescentă

Ioan — *(îi sună telefonul)* Da, bună mamă. Nu, sunt bine, m-am mutat. În centrul vechi, e o mansardă. Tu ce faci? Lasă, lasă că iau salariul pe 15 şi-ți trimit eu nişte bani să rezolvi cu ăia. Nu, am mâncat. Stai că nu prea am semnal aici... Ce? Mă pregătesc să ies puțin în oraş. *(râde)* Da, şi o să am grijă cum trec strada. Hai pa că mă duc. Pa, pa. *(se îndreaptă către uşa din dreapta)* Ia, oare se poate ieşi afară şi pe aici? *(Ioana e în uşă. Fiecare replică din scenă va fi însoțită de sunetul specific yahoo messenger.)*

Ioana — Bună.

Ioan — Bună.

Ioana — Ce faci?

Ioan — Te cunosc de undeva?

Ioana — Hihi, poate. Nu mi-ai spus, ce faci?

Ioan — Acasă. Tu?

Ioana — Acasă.

Ioan — Jeanne16, tot nu-mi sună cunoscut.

Ioana — Nici mie. Glumesc. Câți ani ai?
Ioan — 25.
Ioana — Tare.
Ioan — Ce?
Ioana — 25. Din Bucureşti?
Ioan — Da.
Ioana — Şi ce faci, cu ce te ocupi?
Ioan — Îmi caut norocul, ca să zic aşa.
Ioana — A, şi l-ai găsit?
Ioan — Nu ştiu, dar tot n-am înțeles, ne cunoaştem?
Ioana — Nu vrei să ieşim în oraş?
Ioan — Ba da.
Tokio Hotel - Uber Ende Der Welt, lumini de club
(dansează)
Ioan — *(tare)* Te cunosc de undeva?
Ioana — Dar poți să-mi iei o bere!
Ioan — Eşti studentă?
Ioana — Nu.
Ioan — Bine! Eu sunt Ioan!
Ioana — Bună Ioan!
Ioan — Sigur n-ai mai fost pe aici?
Ioana — Ce-ai zis?
Ioan — Dacă ai mai fost pe aici!
Ioana — Nu aud!
Ioan — Bine!
Ioana — Ce-ți place să faci cel mai tare şi cel mai tare?
Ioan — Să mă distrez!
Ioana — N-ai şi tu o pasiune, ceva?
Ioan — Mă distrez!
Ioana — Minți, ştiu că minți.
Ioan — De ce?
Ioana — Simt, simt aşa... că-ți place să...
Ioan — Ce?
Ioana — Am ghicit?
Ioan — Nu.

SCENA 8
Ioan, Ioana

Ioan — Poftiți, poftiți, în vastele apartamente! Atenție la prag, este o piedică în calea... în cale.

Ioana — Pfuu, nu văd nimic.
Ioan — Lumina este... Lumina costă! În curând aprind ceva, nu-i nicio problemă.
Ioana — *(se loveşte de ceva)* Au! Ce dracu? *(aprinde lumina)*
Ioan — Cât e ceasul?
Ioana — Era doişpe jumate când am plecat din club. Dupa 3 beri, un Cappy Nectar si 3 pahare de Cola nu prea mă simt în stare să citesc ceasu'.
Ioan — Sau mai bine stăm pe întuneric?
Ioana — Las-o aşa. Ce mic e!
Ioan — Recunosc, sunt vinovat. Ăsta e un univers mic pentru un suflet mare. Te-ai lovit rău?
Ioana — Aici.
Ioan — Dă să vad.
Ioana — Au!
Ioan — Taci, duşmanul ascultă.
Ioana — Cum ascultă?
Ioan — Se aude tot prin pereți.
Ioana — Da? Ce căcat.
Ioan — Ia un loc. Te servesc cu un cheeseburger? Are chiar si E-uri.
Ioana — Bestial. În ce hal arăți...
Ioan — Ce-are?
Ioana — Ți-ar sta bine în skinny jeans.
Ioan — M-aş face şi cu placa, aşa ca tine.
Ioana — Placa fute părul. Io am placă de ceramică şi firul de păr mai gros, de asta n-am probleme. Ştiu inşi care şi-au făcut praf părul pentru că au părul subțire şi rar. Altă prostie e să pui placa pe părul ud. Aoleu!
Ioan — Ce mai e?
Ioana — *(despre tablou)* Ce-i asta?
Ioan — Un tablou, ce vrei să fie?
Ioana — E cam horror.
Ioan — De ce?
Ioana — Are aşa, nu ştiu, ceva. E mişto. Tu l-ai făcut?
Ioan — Ți s-a întins rujul.
Ioana — Când oi fi dat pe la gură.
Ioan — Cu ce?
Ioana — Cu mâna. Dar n-ai ceva de băut?
Ioan — Este! Dar mai bei? Hai nu mai bea că ți se face rău.
Ioana — Îmi faci tu mie program? Speram că eşti un human beeing.
Ioan — Serios? De când te-am zărit ca o lumină pe cerul patriei mele te-ai pus pe treabă.
Ioana — Cred că lumina aia era OZN-ul din capul tău.
Ioan — Sigur! Poftim. *(îi da de băut)*

Ioana — Şi zi aşa, eşti marinar… la Bucureşti. Tru.
Ioan — Eu întotdeauna când mă îmbăt sunt marinar.
Ioana — De ce?
Ioan — Pentru că vâslesc! Iar ăsta este bungaloul meu.
Ioana — Bunga ce?
Ioan — Iar tu eşti negresa mea găsită pe o insulă pustie.
Ioana — Stai domol măi Popeye, că nu vine acum spanacul.
Ioan — Ştii şi de Popeye? Ai cultură fată… Şi când vine spanacul?
Ioana — Când se umple…
Ioan — Dar nu mi-ai spus ce idealuri ai în viață.
Ioana — Ce mă iei pe mine cu din astea? Cânt într-o trupă.
Ioan — Serios? Ce trupă?
Ioana — „Cardiac", n-ai auzit? Am cântat şi la „Scaunul Electric".
Ioan — Unde?
Ioana — Nu prea eşti umblat. „Scaunul Electric" e un club de indie, alternative şi death metal.
Ioan — Aha, păcat că nu cânți hip hop, erai mai sexy.
Ioana — Adică eu nu arăt bine sau ce?
Ioan — Eşti bună, te ții tare.
Ioana — Vrei o „monstră" de „Cardiac"?
Ioan — Dar mai în linişte dacă se poate.
Ioana — „My heart is so full of /my heart is so full of / shit, just shit and burning… Hell is all I hope because I'm fighting with the fucking sistem. Not allowed in the public for my heart full of shit and burning". Moamă ce pompos sună!
Ioan — Da, e bine, am înțeles. Eşti punkistă.
Ioana — Greşit. Era să ne bată o dată nişte punkişti într-un club. Look-ul nu e acelaşi, unii au părul sculat, alții au părul culcat.
Ioan — Nu ştiu de ce, dar prefer sculat. Şi io mi-am făcut creastă la liceu.
Ioana — Cu verde?
Ioan — Nu.
Ioana — Cu verde trebuia. Piercing ai?
Ioan — Nu. Auzi? Am două inimi.
Ioana — Mai ai pe cineva!
Ioan — Nu femeie, parcă am două inimi în piept!
Ioana — Nu te cred.
Ioan — Ia ascultă!
Ioana — Cool…
Ioan — Sunt handicapat sau am o inimă mare!
Ioana — O să mori, dracu. Aşa e acum, îți mai creşte una, alta…
Ioan — Da, una-două te trezeşti cu un ochi în…

Ioana — Stai că mă gâdili!

Ioan — Ştii, dacă stau să mă gândesc bine s-ar putea să spargi piața cu cântatu' ăsta. Pentru că eşti... fantasmagorică, telurică şi mai ales abacteriemică! Aici ce ai?

Ioana — O țigare!

Ioan — Cine te-a ars cu țigarea?

Ioana — Eu, nu e tare? Da' tatuajul meu îți place?

Ioan — Ce reprezintă?

Ioana — Un cap de mort cu-n os în gură.

Ioan — Asta văd şi eu, dar ce vrea să zică?

Ioana — Morții îi e foame.

Ioan — Aha.

Ioana — Nu vrei să-mi spui ce e cu tabloul ăsta, nu?

Ioan — E pentru şcoală. Cu asta mă ocup eu când nu mă ocup cu...

Ioana — Cu ce?

Ioan — Cu asta.

Ioana — Şi se câştigă bani din ce faci tu?

Ioan — Nu.

Ioana — Atunci?

Ioan — Atunci ce? O fac doar din plăcere.

Ioana — Stai mă! Băi e mişto, are aşa, ceva...

Ioan — Ce?

Ioana — Nu ştiu, ce vrea să zică?

Ioan — Asta încerc şi eu să aflu.

Ioana — Păi nu tu l-ai facut?

Ioan — Ba da.

Ioana — Dacă nu ştii ce vrea să zică n-are niciun rost.

Ioan — Şi cântatul tau are?

Ioana — Io cu cântatu' meu fac bani.

Ioan — Hai nu mă-nnebuni!

Ioana — Şi dau la gioale la sistem. Mi se spune Screemo doll.

Ioan — Care sistem?

Ioana — Tu nu vezi că viața asta e aşa, numai rahat, adică mănânci rahat tot timpul? Acasă, la şcoală, peste tot, rahat şi iar rahat, nici nu ştii ce să faci...

Ioan — Eee, tre' să faci ce-ți place, aia e.

Ioana — Pe dracu. Adică mă vezi pe mine stând la birou toată ziua, să frec nişte hârtii de colo-colo, să ascult mizerii de la şefi, iar în weekend să merg la cumpărături.

Ioan — Sau poți să desenezi, ca mine.

Ioana — Chiar crezi că îi pasă cuiva de ce faci tu?

Ioan — E adevărat, nu mai interesează pe nimeni azi. Dar…

Ioana — Şi ştii de ce? Pentru că lumea nu are timp de din astea, sunt alte chestii mai importante.

Ioan — Cum ar fi?

Ioana — Nu ştiu, să te lupţi cu ei, să-ţi faci de cap…

Ioan — Că veni vorba…

Ioana — Mai dă-mi de băut.

Ioan — Ştii, io am o teorie. E vorba şi de noroc. Adică dacă nu te trăzneşte, tre' să-l cauţi tu.

Ioana — Parcă ai fi mamaia.

Ioan — Io m-am apucat de chestia asta pentru că vreau să, nu ştiu dacă înţelegi, vreau să… prind viul în ramă.

Ioana — Cum?

Ioan — Aşa, pur şi simplu. Refac lumea, sunt un mic Dumnezeu care reface lumea, iar lumea nu mai moare.

Ioana — Hai fugi de aci! Cine te crezi?

Ioan — Vorbesc serios. Uite, eu pot să te desenez pe tine, să zicem, şi deodata cu tine îi fac pe toţi cei ca tine… Pot să fac aşa generaţii întregi, turme întregi de oameni. Asta se cheama… demografie. *(grav)* Adică sunt un cercetător care studiază mişcarea populaţiei, repartiţia geografică, numărul de indivizi… ce mănâncă şi mai ales ce gândesc, dacă au un sens… dacă au vreo speranţă, sentimente… şi dacă se duc des la wc. Lucrurile astea rămân, le văd alţii şi poate îşi dau seama…

Ioana — Aiurea.

Ioan — În demersul nostru, noi cercetătorii americani ne-am hotărât să învingem duşmanul de moarte al omului: frica. Pentru aceasta am inventat mai întâi mersul pe jos, apa caldă, rama, iar din combinaţiile între acestea a ieşit tabloul. În felul acesta, dupa minute întregi petrecute în laborator ne-am lămurit asupra unei chestiuni: odată implantat, după ce a fost extras cu precizie din miezul problemei, viul rămâne în ramă.

Ioana — Se aprobă şi se acordă medalia de aur la paralele!

Ioan — Se va servi rece, pentru a nu cauza indigestie. Având în vedere că electricitatea este… foarte scumpă, hotărâm sa stingem lumina. Din acest moment numita aici de faţă să se numească… minus.

Ioana — Aprinde lumina! De ce minus? *(aprinde lumina)*

Ioan — Iar numitul Ioan să se numească plus. Din scurtcircuitul între aceste două elemente rezultă că putem intra în ramă.

Ioana — Chiar aşa, când mă desenezi şi pe mine?

Ioan — Pentru asta ar trebui să fii un personaj şi ca să fii un personaj trebuie să simţi şi tu ceva.

Ioana — Dar poate că nu vreau să... *(pauză, se uită la tablou)* Uite io nu ştiu, simt aşa că nu pot să trec...

Ioan — Peste ce?

Ioana — Peste viață.

Ioan — Cum să treci?

Ioana — Eh. Lasă...

Ioan — Eşti depresivă?

Ioana — Ştii, nu e cum cred alții. Nu am treabă cu acei fakeri de bani gata care cred că sunt mai deştepți dacă...

Ioan — Hai să ne culcăm.

Ioana — Nu acum, sunt... Ştii, nu ştiu încotro s-o iau...

Ioan — Poți s-o iei în partea asta...

Ioana — Vorbesc serios. După ce ne-a lăsat tata, mama a plecat în Germania să facă rost de bani şi am rămas cu bunica care... Asta era demult, prin 90. Ştii şi bunica s-a îmbolnăvit repede, mă duceam des cu ea la spital. Stăteam pe holurile alea şi aşteptam o grămadă până să vină cineva.

Ioan — Mai ai frați?

Ioana — Am un frate mai mic, dar nu l-am văzut decât o dată. Mama şi-a găsit pe unu' la Berlin şi e cu el. E blond, ştii?

Ioan — Şi tatăl tău?

Ioana — Tata a murit împuşcat la Revoluție. Şi aşteptam cu bunica să vină cineva şi a venit o asistentă din aia mare. Şi bunica a spart termometrul, am tras-o de mână să-i arăt un nene care avea capul spart şi l-a scăpat pe jos. Şi femeia aia grasă a țipat la mine că de ce nu stau cuminte şi ne-a pus să-l plătim. Apoi ne-am dus la şcoală s-o vedem pe doamna învățătoare care a chemat-o pe bunica să îi spună că lipsesc şi m-a certat că lipsesc. Apoi a murit de cancer la sân. Auzi, chiar crezi în treaba aia cu viul?

Ioan — Sunt un fraier, mă dau şi eu mare.

Ioana — Viul rămâne în ramă... Adică noi toți ăştia... care suntem putem să...

Ioan — Învingem frica şi moartea protejând *(o ia în brațe)* tot ceea ce simțim în ceea ce facem.

Ioana — În ramă. *(se smuceşte)* Mă desenezi?

Ioan — Nu acum, e târziu!

Ioana — Hai te rog! Hai te rog!

Ioan — Hai mă...

Ioana — Tu te pricepi şi nu pot să mă duc la altcineva. Vreau acum.

Ioan — Sunt obosit şi...

Ioana — Mă supăr pe tine.

Ioan — N-are rost, n-am niciun chef.

Ioana — Mă supăr rău.

Ioan — Hai mai bine să ne culcăm, sunt varză, am şi băut...
Ioana — Nu te las să dormi până nu mă desenezi!
Ioan — Chiar nu putem face asta altădată?
Ioana — Nu, acum e cel mai bine.
Ioan — Hai să te culc, şi tu eşti obosită.
Ioana — Nu. Vreau acum.
Ioan — Hai, mă, termină cu prostiile, mai e o zi şi mâine.
Ioana — Nu, vreau acum!
Ioan — Nici nu mă simt prea bine...
Ioana — Acum!
Ioan — Ce te-a apucat?
Ioana — Mă desenezi acum, altfel nu mai plec de aici!
Ioan — Ai înnebunit sau ce?
Ioana — Te rog, te rog eu mult, ce e aşa de greu?!
Ioan — Hai, vino...
Ioana — Lasă-mă!
Ioan — Vino am zis!
Ioana — Lasă-mă! Vreau să mă desenezi, acum! Nu mă desenezi? Hai te rooog.... Nu pune mâna pe mine că te omor!
Ioan — *(pauza)* Bine, io sting lumina şi mă culc, tu poți să faci ce vrei.
Ioana — Nu!
Ioan — Bine. *(se bagă în pat)*
Ioan — *(după un timp)* Yo, Olive, ai de gând să vii odată să te culci?
Ioana — Nu.
Ioan — Deloc, deloc?
Ioana — *(pauză)* N-ai ceva de mâncare?
Ioan — Ba da, nişte colivă.
Ioana — Tare.
Ioan — Vezi să nu fie stricată.
Ioana — Stricată, nestricată, unde e?
Ioan — Vezi lângă geanta aia mare.
Ioana — Bă, da' chiar că e mic aici unde stai tu.
Ioan — Nu vrei să vii în pat?
Ioana — Nu. Nu mi-ai zis, cu ce te ocupi până la urmă?
Ioan — Lucrez la o firmă.
Ioana — Ce fel de firmă?
Ioan — La un internet cafe.
Ioana — Bestial. Şi te plătesc?
Ioan — Normal că mă plătesc.
Ioana — A, deci tu te întreții singur la facultate.
Ioan — Da, ma întrețin...

Ioana — Păi ai tăi nu-ți dau şi ei un ban, ceva?

Ioan — Nu.

Ioana — Nasol. Auzi, cred că s-a stricat. Se strică imediat. Bunică-mea o face beton… Ea e mai de la țară aşa şi se pricepe. Aaa. *(scuipa)*

Ioan — Hai mă, chiar ai de gând să stai aşa toată noaptea?

Ioana — N-am chef să dorm. Poți să aprinzi lumina?

Ioan — De ce?

Ioana — Mi-e frică de întuneric.

Ioan — Lumina costă. Electricitatea e a doua sau a treia forță din univers şi de aia costă.

Ioana — Şi care sunt celelalte forte?

Ioan — Gravitația, magnetismul şi alea din nucleul atomului, una îl strânge, cealaltă îl descompune. Dar electricitatea e cea mai tare. Adică mă rog electromagnetismul.

Ioana — Aha, de aia zice bunică-mea că trebuie să fii mereu la curent.

Ioan — Aşa zice?

Ioana — Da, să fii la curent cu ce se întâmplă. Mereu zice că trebuie să fii la curent. Normal că zice aşa dacă e surdă.

Ioan — E surdă?

Ioana — Lui buni îi place liniştea şi se supără ca sunt cam vorbăreață… În rest trebuie să o spăl in fiecare zi şi să fiu cuminte, foarte, foarte cuminte, altfel…

Ioan — Altfel?

Ioana — Altfel vine…

Ioan — Cine?

Ioana — Baba. O tanti neagră şi urâtă cu un câine urât, urât, cu trei capete. Malformat genetic, aşa au spus la televizor. Însă îți zic un secret: când e lumina aprinsă, baba nu vine. *(râde)* Nu e haios?

Ioan — Ce?

Ioana — Buni face o colivă delicioasă, numai colivă ştie să facă, cred că vrea să îngroape toata lumea în colivă! Pentru că după ce te-a îngropat în surzenia ei… Care nu aude nimic, nimic, înțelegi?

Ioan — Cine eşti?

Ioana — Poți să plângi sau să te bucuri de ceva şi nu te aude. Şi nu e vorba că sunt numai io, nu aude pe nimeni! Îşi vede de treaba ei, de rahaturile ei de fiecare zi, să mănânce, să se ducă la wc, să se uite la televizor, să meargă pe stradă, să se înghesuie în autobuz şi vine doar să constate decesul! Iar baba, baba e întotdeauna ponctuală!

Ioan — Cine eşti?!

Ioana — Tu înțelegi cât mă chinuie pe mine surzii astia? Lui buni îi place liniştea! Iar eu nu sunt cuminte.

Ioan — Ioana!
Ioana — Da!
Ioan — Cine eşti, ce eşti?!
Ioana — Ce?!
Ioan — *(pauză)* Nimic, mi s-a părut că semeni cu cineva.
Ioana — Se mai întâmplă... Uneori, îmi vine să...
Ioan — Să ce?
Ioana — Să plec. *(iese pe uşa din dreapta)*

HEBLU

SCENA 9
Ioan, Rona
(bătăi în uşa din sânga)

Rona — Scoală! Scoală că-i foc!
Ioan — *(se ridică încet din pat, aprinde lumina, deschide uşa)* Ce-i?
Rona — Vine!
Ioan — Cine vine? E trei dimineața.
Rona — Aci în bloc, n-ai auzit?
Ioan — Nu, dorm...
Rona — Trebuie să te pregătesc. *(îi pune mâna pe frunte)*
Ioan — Ce faci?
Rona — Stai liniştit, că eşti bărbat! *(îi ia pulsul)* Ia stai. *(ascultă prin pereți. După un timp.)* Dacă mi s-a părut? Pfuuu. Nu-i acum!
Ioan — Cum adică "dacă ți s-a părut"?
Rona — E vechi stabilimentu ăsta. Am zis să-l repare! Nu mai merge nimic cum trebuie. *(iese furioasă)*

SCENA 10
Ioan, apoi Ioana - adolescentă

Ioan — Ăsta e un bloc de nebuni... *(intră Ioana pe uşa din dreapta)* Tu ce mai vrei?
Ioana — Bună seara, am venit pentru anunțul din ziar...
Ioan — Stai jos.
Ioana — Pe anunț scria că plăteşti 5 milioane. Unde e camera?
Ioan — Care cameră?
Ioana — De filmat.
Ioan — Ce să facem cu ea?
Ioana — Păi nu e videochat? Ce e? *(începe să se dezbrace)*

Ioan — Stai, stai aşa! Nu te filmez, te desenez.

Ioana — Da' de ce?

Ioan — Sunt student la Universitatea Națională de Arte din Bucureşti, la Pictură. Am o lucrare la şcoală şi îmi trebuie model viu. Cum n-am putut să fiu la ore, unde aveam, a trebuit să găsesc această soluție...

Ioana — Şi io ce trebuie să fac?

Ioan — Trebuie să stai. În general durează, dar o să mă mişc repede.

Ioana — Şi totuşi nu e mai bine să mă filmezi?

Ioan — Da, excelent, dar mai întâi te desenez, că aşa ne cere la şcoală.

Ioana — Bine, vreau banii. *(îi dă banii)* Cum trebuie să stau?

Ioan — Nu e mare lucru, trebuie să... stai mai mult cu spatele.

Ioana — Cu spatele? De ce cu spatele?

Ioan — Poți să te urci cu genunchii pe pat, stai să-ți arăt. Dar vreau să se vadă un pic din picior şi în mână o să-ți dau o valiză. Stai aşa. E cam incomod, dar... Uite, cu asta în mână şi să se vadă asa, un pic contorsionat.

Ioana — Cum?

Ioan — Uite aşa. Gata. Nu mişca. *(desenează)* Acum în partea asta.

Lumina scade, cei doi rămân un timp nemişcați.

Ioana — *(pauză)* Ai igrasie pe perete.

Ioan — Cunosc.

Ioana — Trebuie să ştergi cu un burete ud.

Ioan — E de la fereastră.

Ioana — N-ai putut să spargi?

Ioan — M-am mutat de curând, chiar mă gândeam să sparg.

Ioana — Şi să văruieşti. Ştii să văruieşti?

Ioan — Fac şcoala de zidărie...

Ioana — Poți să faci un perete roşu şi unu negru, e aşa, mai altfel.

Ioan — Poți să dai breteaua aia mai jos?

Ioana — Am zbârcituri şi celulită.

Ioan — Dă bine la desen. Gata.

Ioana — Mamă ce rapid eşti!

Ioan — Ăsta a fost un crochiu. Acu' trec la lucruri mai serioase.

Ioana — Chiar pot să mă dezbrac?

Ioan — Am fată de Modigliani? Dezbrăca-te parțial, dar nu de tot.

Ioana — De ce, eşti ruşinos?

Ioan — Da, foarte. Eşti vorbăreață.

Ioana — Da, aşa zice şi bunica. Şi nu sunt cuminte. *(vine spre el)*

Ioan — Stai acolo.

Ioana — Ia fii atent, mi-a venit o idee. *(scote un laț şi îl pune în jurul gâtului)* Eh, cum îmi stă aşa?
Ioan — Nu-i rău, cu fereastra zidită pe spate merge.
Ioana — De ce? Da' vezi că lațul trebuie să-l faci mai gros acolo. Uite aşa.

Lumina scade, cei doi rămân un timp nemişcați.

Ioana — *(după un timp)* Mă mai ții mult?
Ioan — Acu' am terminat. Gata.
Ioana — Dă să văd. Numai atât?
Ioan — Atât deocamdată. Trebuie să ne mai vedem ca să pun şi ceva culoare. Cel puțin acum ştiu cine e la mine în tablou.
Ioana — Cine e?
Ioan — Ioana.
Ioana — Când o să fie gata?
Ioan — E gata. Uite-l. *(îi arată tabloul de pe perete)*
Ioana — A, ăsta e. Hehe, şi nici măcar nu sunt dezbrăcată.
Ioan — Am zis să acopăr totuşi celulita.
Ioana — Tare. Auzi, dar de ce nu sunt cu fața?
Ioan — Ăsta e un avantaj.
Ioana — De ce?
Ioan — E un secret.
Ioana — Vreau să-l ştiu.
Ioan — Nu vreau să-l zic.
Ioana — Ba mi-l zici.
Ioan — Eşti cu spatele pentru că... poți fii oricine, poți să fii vecina care nu mai are curent electric, poți să fii vânzătoarea de la colț, poți să fii manichiuristă, acordeonistă, prezentatoare tv... Poți să fii biciclistă sau profesoară, doctorand sau femeie de serviciu, doctoriță sau star de cinema...
Ioana — Pot să fiu Olive şi tu să fii Popeye!
Ioan — Numai că astea nu sunt personaje reale, dar merge, pentru că şi astea au o viață.
Ioana — Pot să fiu Ciciolina?
Ioan — Dar numai în condiții speciale.
Ioana — Ce condiții?
Ioan — Trebuie să fii în parlamentul Italiei.
Ioana — Şi ce, crezi că n-am față de parlamentul Italiei?
Ioan — O, ba da. Ai față de regina Azerbaidjanului.
Ioana — Azerbaidjanul e republică.
Ioan — Oau, p'asta de unde o mai ştii?

Ioana — Hai că nu sunt proastă.
Ioan — Serios?
Ioana — Auzi, şi tabloul ăsta rămâne aşa?
Ioan — Cum adică aşa?
Ioana — Adică nu se mai schimbă?
Ioan — Dacă e terminat normal că nu se mai schimbă.
Ioana — Nasol.
Ioan — De ce?
Ioana — Aşa. Ziceai că viul rămâne în ramă?
Ioan — Da.
Ioana — Ce e viu în treaba asta? E un obiect, e ceva mort.
Ioan — Nu.
Ioana — Ba da, uite, nu se mişcă.
Ioan — Ca să fie viu nu trebuie să se mişte.
Ioana — Nu? *(pauză. Privesc amândoi tabloul)* Eşti sigur?
Ioan — Da. Lumea e vie. Fiecare atom face plinc-plinc, ştii, chiar după ce ai murit, fiecare atom din tine, plus energia ta... Energia, energia e foarte importantă, asta intră în tablou. Lumina...
Ioana — Electricitatea...
Ioan, Ioana Care costă! *(râd)*
Ioana — Da, te costă cam mult.
Ioan — Dar nu e frumoasă?
Ioana — Trebuie să plec.
Ioan — Acum? Unde?
Ioana — E aproape dimineață.
Ioan — Hai mai stai.
Ioana — E târziu.
Ioan — Ne mai vedem?
Ioana — Cum ziceai că fac atomii ăia? Plinc-plinc? Mulțumesc. Ştii, acum, dacă stau să mă gândesc bine, îmi pare rău pentru că s-a spart termometrul, îmi pare rău pentru ce-am făcut.*(iese)*
Ioan — Ce-ai făcut? *(singur, priveşte tabloul)*

SCENA 11

Ioan

Ioan — Ştii ce n-am înțeles? Unde pleci? *(priveşte tabloul)* Nu se mai schimbă nimic acum. Şi apoi eşti cu un geamantan în mână, asta înseamnă că ai împachetat cu grijă tot ce era de împachetat, te-ai spălat, te-ai îmbrăcat şi eşti gata de plecare. Ai la tine periuța de dinți, ai fotografiile de familie,

cele de la botez, de la absolvire şi de la Crăciun, ai guma de mestecat şi o pereche nouă de chiloți, CD-urile, o carte de bucate, programul tv şi un bilet de tren către... şi-ai plecat... Ce s-a întâmplat? Poate să-mi spună cineva ce s-a întâmplat? Vă rog, puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

Voce de femeie din off: Ți-au tăiat picioarele. *(Ioan cade pe jos, se târăşte până în pat. Heblu.)*

Sirenă de ambulanță.

Scena 12

Ioan întins în pat. Rona intră fără să bată la uşă.

Rona — Neața! Ce faci? Hai că am cârpit stabilimentul.
Ioan — E adevărat? E adevărat că mi-au tăiat picioarele?
Rona — Am auzit ceva, se vorbea despre tine pe hol. Era toți zici că luaseră foc. Hehe.
Ioan — Ce se vorbea despre mine pe hol?
Rona — Despre accident. Nici acum nu l-au găsit pe nemernic.
Ioan — Ce accident?
Rona — Of săracu', nu-ți mai aminteşti. Nu mai ştii când te-a lovit dobitocul? Doar te-ai îngrijit singur până a venit salvarea. Unu' cu un jeep.
Ioan — E adevărat că mi-au tăiat picioarele?!
Rona — Hai, stai liniştit, avem aici nişte super cărucioare, diesel nu alta. Hehe!
Ioan — Aici? Ce dracu se întâmplă aici?
Rona — Ce se întâmplă?
Ioan — E ceva ciudat, nu ştiu, am auzit voci şi apoi Ioana....
Rona — Aoleu! Ai aflat şi tu povestea.
Ioan — Ce poveste?
Rona — Eh, n-am vrut să-ți spun, să nu te sperii.
Ioan — Ce?!
Rona — Înaintea ta a stat aici o fată, o fată mai ciudățică, aşa, o din aia cu freza pe dos. O chema Ioana.
Ioan — O chema?
Rona — Da, măi, ce nebunie. A venit intoxicată de medicamente. Lăsase bilet: nu mai suport surzii. După ce au pus-o cât de cât pe picioare au găsit-o spânzurată într-o dimineață, aici, deasupra patului! Chiar aici! Nimeni n-a simțit-o. Ştii că aici a fost înainte spălătoria, nu erau toate dotarile făcute, era ca pe şantier...
Ioan — Cum?
Rona — Of, ce nebunie.

Ioan — Spune.

Rona — De gardă în seara aia era Georgescu şi a descoperit-o spânzurată, ce să zic, la jumătate de oră. Îți dai seama ce scandal a fost... Din cauza scandalului, aşa l-au pensionat mai devreme. Săraca fată, numai 16 ani, numai atâta avea, îți dai seama?

Ioan — N-avea şi o bunică?

Rona — Nu ştiu, cred că n-avea pe nimeni, era vai de capul ei. Nici nu ştiu cine s-a ocupat de înmormântare, cum... Dar tu ce faci? Eşti bine? Ia să controlam. *(îl palpează, pauză)*

Ioan — Auzi... îți pun o întrebare, dar să nu te superi.

Rona — Nu, de ce să mă supăr?

Ioan — Unde sunt eu? Ce e aici? *(pauză)* Ce e, nu vrei să-mi spui?

Rona — Hm... Tu ce vezi că e?

Ioan — Eu văd o mansardă în care abia m-am mutat şi...

Rona — Ai ținut lumina aprinsă după 12 noaptea?

Ioan — Da...

Rona — A fost cumva pe la tine Ioana?

Ioan — Da. Ciudat, o dată era fetiță, după aia ne-am cunoscut într-un club şi era adolescentă, apoi am desenat-o, probabil aşa cum arăta când a murit...

Rona — Aha.

Ioan — Şi cine sunt ăştia, doamna fără curent, Tase?

Rona — Tase a murit acum câteva ore la terapie intensivă, când s-a defectat stabilimentu. Am îmbătrânit şi io şi ajung să le încurc. Mă trimisese la Tase să fiu pe fază.

Ioan — Cine?

Rona — Proprietara, cine altcineva? Numai că am greşit şi-am venit la tine. Acu juma de oră am pregătit-o şi pe doamna Valerica, ea era ca tine în comă. Şi tu ai suferit nişte leziuni interne...

Ioan — Sunt la spital?!

Rona — *(pauză)* Hehe, practic...

Ioan — Auzi, dar tu cine eşti? *(se târăşte din pat, nu îşi poate folosi picioarele)*

Rona — O umilă angajată în sistemul... sanitar... Oficial mi se spune *(îşi schimbă vocea)...* luntraşul, tre să te trec râul pe partea cealaltă, dar cum tu n-ai bani, am mai întârziat, aşteptam să-ți vină salariul. Hehehe!

Ioan — *(se sperie)* M-ai mințit, m-ai mințit tot timpul! Scoate-mă de aici! Vreau să ies! *(se agață de Rona, se luptă, apoi zgâlțâie uşa, uşa e închisă)*

Rona — Ho! Ce te-ai aprins aşa? Ho! Hehe!

Ioan — De ce nu se deschide? De ce fereastra e blocată? De e nu intra aici lumina niciodată? Scoate-mă de aici! *(lătrat de câine)*

Ioan — Scoate-mă! Ajutor! Scoate-mă de aici!

Rona — Şo pe el!

Ioan — *(e atacat de un câine invizibil, continuă să urle)* Ajutooor! Scoate-mă de aici!
Rona — Dar ce ai, ameţeşti? Aoleu, cât e ceasul?
Ioan — *(urlă)* De ce?!
Rona — Trebuie să mergi la loc în pat. *(îl târăşte, câinele latră în continuare)* Ţii ba, situaţia e sub control!
Ioan — Vreau să ies! Nu pot să merg! Lasă-mă, lasă-mă te rog să ies, vreau să ies...
Rona — Nu, stai, nu ai voie să te ridici... Aoleu!
Ioan — Ce se întâmplă?
Rona — Mioaraaaa! Mioaraa cheamă repede pe doctor! Are hemoragie internă! Mioara! Păi tu stăteai aici cu hemoragie internă şi nu ne-ai spus şi noua? Hehe! Mioara!!! *(se agită prin cameră, strigă „Mioara")*
Ioan — Ce se întâmplă?!
Rona — Vine aia. Ţii ba!
Ioan — Cine?
Rona — Baba, proprietara! Fă şi tu ce trebuie să faci. *(iese în grabă)*

SCENA 13
Ioan, apoi Baba

Ioan — *(încearcă să se ridice, se târăşte)* Ce? *(Ioan joacă personajele.)* E spart! Repede, să-l ducem de aici. Mircea! La o parte! Desfă-l! De unde curge? Cine dracu l-a supravegheat? N-ai văzut cretino că e plin? Arăta bine când l-am verificat. Pompează, pompează în el! Uite, uite ruptura. Am oprit-o! A intrat în fibrilaţie! Repede. Mircea! La o parte. E în stop! Încarcă! Dar ce dracu? Îi cedează inima? *(Ioan mimează electroşocurile)* 1,2,3, şi! Încă o dată. La o parte. 1,2,3 şi! Mai încearcă, apasă! Cum îl cheamă? Ioan. Hai, Ioane, haide! Sari cu ventriculul! Daţi-vă! Hai ultima: 1,2,3 şi! Bagă acul! Vine, vine înapoi! Pfuu, al dracului ai fost Ioane. E plin, curăţă! A intrat iar! Arde-l! Ioan, ai grijă cum treci strada! Mama? La o parte! 1,2,3 şi! Încă o dată! 1,2,3 şi! Hai, Ioane! L-am ars destul.
(Linişte. Bătaie în uşa din dreapta.)
Ioan — *(se ridică de pe jos, se scutură)* Intră. Bună seara.
Baba — Am venit să-ţi tai curentul.
Heblu. Linkin Park – „Breaking the habit"